

THANH DẰNG TIỀN CHO CHÚA

(Phỏng theo sự từng-trải của một cựu-sinh-viên trường Kinh-Thánh)

THANH là một tin-dễ trẻ tuổi trong Hội-Thánh, có lòng yêu-mến Chúa lắm. Thanh cũng là một học-sinh tốt-sáng, chăm-chỉ nhưt trong lớp học Chúa-nhật. Thanh có tình rất tiết-kiệm. Vì cha mẹ Thanh không được dư-dật, nên Thanh thường góp-nhặt mỗi lần năm, ba xu để dành mua sách, vở, giấy, bút.

Lần lần Thanh có một số tiền năm đồng. Đối với Thanh, thật là một số tiền lớn, vì Thanh chưa bao giờ có lời số đó. Thanh cất kỹ số tiền ấy ở đây rương, định ý sang năm lên lớp nhưt sẽ dùng mua sách-vở.

Nhưng từ một tuần-lẽ nay Thanh thấy lòng bối-rối. Mỗi khi cầu-nguyện, mỗi khi yên-lặng một mình, Thanh nghe trong lòng có một tiếng nhắc đi nhắc lại hoài:

— Đem năm đồng cho Cần?

Thanh biết là Đức Thánh - Linh muốn mình đem năm đồng để dành được kia giúp Cần. Cần học cùng lớp Chúa-nhật với Thanh, nhưng cha mẹ Cần nghèo lắm, thường khi thiếu ăn, thiếu mặc. Tuy mặt-mày Cần sáng-láng vì ơn của Chúa, nhưng quần-áo Cần vẫn cũ-kỹ, có khi lại rách-rưới tả khấc.

Thanh vừa thương bạn, vừa muốn vâng lời Đức Thánh - Linh, nhưng cũng tiếc số tiền dành-giùm bấy lâu mới được. Cho nên lòng Thanh thành ra một bãi chiến-trường: Tiếng của Đức Thánh-Linh và tiếng của sách vi-kế sống-người-thưa. Vất-

lộn nhau. Thanh mất sự bình-an, không cầu-nguyện được. Thanh nghĩ rằng: «Giúp hết cả năm đồng! Chà, khó quá! Thôi, ta giúp Cần hai đồng!» Nhưng tiếng Đức Thánh-Linh vẫn rõ-ràng, mạnh-mẽ:

— Đem năm đồng cho Cần!

◆ ◆ ◆

Lớp học Chúa-nhật hôm nay được phước đặc-biệt. Giáo-sư dạy về «Áp-ra-ham dâng Y-sác cho Đức Chúa Trời» (Sáng-thể Ký 22: 1-19); ông hỏi học-sanh rằng:

— Cái gì là Y-sác của các em? Các em đã dâng Y-sác cho Chúa chưa? Có em nào chưa vâng theo tiếng Đức Thánh-Linh mà dâng vật gì quý-báu cho Chúa chẳng?

Lời ấy như gươm đâm vào lòng Thanh. Thanh bèn cầu-nguyện thêm, hứa đem năm đồng bạc kia giúp Cần một cách kín-giấu. Tan lớp học, Thanh chạy ngay về nhà, lấy năm đồng, đến nhà giáo-sư nhờ ông trao cho Cần mà đừng nói là của ai gởi giúp.

Giáo-sư cảm-dộng sâu-xa, bèn cùng Thanh qui-kưỡng cầu-nguyện. Chúa ban cho Thanh một sự vui-mừng, bình-an mà Thanh chưa bao giờ nếm-biết.

◆ ◆ ◆

Ngày qua, tháng lại, Thanh hết sức dành-giùm, nên lại có năm đồng khác. Thanh cất kỹ trong rương, và quyết-định rằng năm đồng này sẽ là của mình. Nhưng Cần bây giờ lại nghèo-túng hơn, ăn-bụng rách-rưới hơn, đến nỗi Cần phải đứng lên trong lớp Chúa-nhật mà nói rằng: